

вѣ човала и си заминалъ, като оставилъ дръвцето съ голи клоне.

Разплакало се пакъ дръвцето:

— Ахъ, колко ми е жално за златнитѣ листа! Немога да гледамъ сега отъ срамъ другитѣ дървета . . . Тѣ иматъ такива прѣкрасни листа! Боже, дай ми сега листа отъ *прозрачно* стъкло!

Заспало пакъ дръвцето. Сутриньта видѣло, че е облѣчено съ стъклени листа, прѣзъ които се вждали разни бои на слънчевата свѣтлина.

— Ето нѣ, това искамъ, казало дръвцето, сега съмъ довошно. Нито едно дърво тука въ гората не блѣщи, както мене!

Изведнажъ заревала страшна *буря*, дошла до стъкленитѣ листа, заплющѣли едри зърна градъ по дръвцето и стъкленитѣ листа се разпрѣснали на парчета изъ трѣвата.

Пакъ заплакало дръвцето:

— Прѣснати сѣ моитѣ хубави листенца по земята, а на другитѣ дървета листата се зеленѣятъ . . . Ахъ, колко е хубаво да имамъ и азъ такива листа!

Заспало пакъ дръвцето. Сутриньта видѣло, че е облѣчено съ зелени листа. Дръвцето тогава засмѣно казало:

— Ето че и азъ имамъ зелени листа, като другитѣ дръвчета. Сега не се срамувамъ вече отъ тѣхъ!

Но ето друго зло: една гладна коза приближила дръвцето. Тя търсѣла трѣва и зелени листа, за да занесе по-вече млѣко на своитѣ еренца. Видѣла тя прѣснитѣ листа на дръвцето. Безъ да мисли много-много, изяла ги до едно съ крѣхкитѣ имъ клончета.